

МАЙБУТНЄ

– Ти це чуєш? – запитала Керіс Ласт, зупинившись так різко, що я ледве в неї не врзалася. Ми стояли на пероні вокзалу. Нам було по п'ятнадцять років, і ми були подругами.

– Що? – відповіла я, бо не чула нічого, крім музики, що лунала з одного навушника. Здається, це був трек гурту Animal Collective.

Керіс розсміялася, що траплялося доволі рідко.

– У тебе занадто голосно грає музика, – сказала вона, витягуючи навушника з мого вуха. – Ось послухай.

Ми завмерли на місці, вслухаючись у звуки навколо нас, і я пам'ятаю все, що в той момент почула. Торохкотіння потягу, з якого ми щойно вийшли та який вже від'їжджав зі станції та прямував далі до міста. Голос контролера, який пояснював одному літньому чоловікові, що швидкісний потяг до вокзалу Сент-Панкрас скасували через снігопад. Гул автівок десь удалині, порив вітру, що здійнявся над нашими головами, шум води у вокзальному туалеті, «Потяг до станції Рамсгейт прибуває на перон №1. Плановане відправлення потяга о 08:02», шкрябання лопати, якою зчищають сніг, волення сирен пожежної машини, голос Керіс і...

Пожежу.

Ми обернулися назад і задивилися на мертве й засніжене місто. Зазвичай звідси можна було вгледіти будівлю нашої школи, але цього дня її затуляла хмара диму.

– Як ми могли не помітити цього диму з потяга? – запитала Керіс.

– Ну, я спала, – хихикнула я.

– Але ж я – ні.

– Може, ти просто не звернула на це уваги.

– Ну що ж, школа, схоже, згоріла вщент, – сказала вона і присіла на лавку на вокзалі. – Мрія семирічної Керіс нарешті здійснилася.

Я ще кілька секунд дивилася на дим, а потім сіла поруч із нею.

– Гадаєш, це все діло рук тих пранкерів? – запитала я, маючи на увазі тих анонімних блогерів, які за останній місяць набули недоброї слави через свої дедалі злоблівіші витівки в школі.

Керіс знизала плечима і сказала:

– Та яка вже різниця? Що маємо, те маємо.

– Є різниця. – Саме в той момент я по-справжньому усвідомила те, що трапилось. – Здає... Здається, там усе досить серйозно. Нам, мабуть, доведеться змінити школу. Від блоків C і D вочевидь... нічогоісінько... не залишилось. – Я зім'яла пальцями поділ спідниці. – У блоці D була моя шафка. Там я зберігала свої зошити з нотатками до екзаменів GCSE*. Я стільки часу над ними згаляла.

* У Великій Британії випускники середньої школи складають іспити для отримання General Certificate of Secondary Education (GCSE) – атестату про неповну середню освіту.

– О чорт.

Я вся тремтіла.

– Навіщо їм це було? Вони звели нанівець стільки важкої праці. Ускладнили багатьом учням складання випускних іспитів – і GCSE, і рівня A*. А вони ж мають просто величезний вплив на майбутнє. Ці недоумки буквально зруйнували життя стількох людей.

Керіс, вочевидь, замислилася над моїми словами й уже розтулила було рота, щоб щось відповісти, але зрештою знову його стулила, так нічого й не сказавши.

* A-Level (ориг.) – дворічний курс, що є обов'язковою частиною навчання школярів у Великій Британії, після якого учні отримують диплом GCSE Advanced level (атестат про повну середню освіту британського зразка).

Я БУЛА РОЗУМНОЮ

– Щастя наших учнів та їхній успіх – для нас на *першому* місці, – правила наша директорка, докторка Афолаян, стоячи перед чотирма сотнями батьків та учнів передостаннього, дванадцятого, класу на батьківських зборах у літньому триместрі. Мені було сімнадцять років, я була президенткою школи й сиділа за лаштунками сцени, оскільки за дві хвилини мала виголосити свою промову. Я не планувала, що саме говоритиму, але взагалі не хвилювалася. Якраз навпаки – я була дуже собою задоволена.

– Ми вважаємо своїм *обов'язком* надавати випускникам доступ до найкращих можливостей, які перед ними відкриває сьогодні світ.

Минулого року мені вдалося стати президенткою школи, тому що для плакату в рамках передвиборчої кампанії я використала своє фото з подвійним підборіддям. На додаток, під час кандидатської промови на пост президента школи я використала слово «мем». Таким чином, у всіх склалося враження, ніби мені геть начхати на всю цю виборчу фігню, – хоча насправді це було зовсім не так – що й переконало людей віддати свій голос за мене. Своїх виборців я знала як облуплених.

Тим не менш, я не зовсім уявляла, про що говорити під час свого виступу на батьківських зборах. Афолаян уже сказала все, що я була нашкодила собі на звороті флаера з нічного клубу, який знайшла в кишені піджака п'ять хвилин тому.

– Цього року наша підготовча програма під назвою «Оксбридж» мала неабияке зацікавлення...

Я зім'яла флаер і кинула його на підлогу. Ну що ж, доведеться імпровізувати.

Я вже робила так раніше, тож для мене це не було чимось незвичайним. До того ж ніхто ніколи й здогадатися не міг, що мої промови не були підготовані завчасно. Ніхто навіть не розглядав можливості того, що я могла під час них імпровізувати. У мене була репутація добре організованої людини. Я постійно виконувала домашнє завдання, завжди отримувала високі оцінки, а метою мого життя було вступити до Кембриджа. Вчителі мене обожнювали, а однолітки – заздрили.

Я була розумною.

Найкращою ученицею серед однокласників.

Я збиралася вступити до Кембриджа, отримати хорошу роботу й заробляти купу грошей. Я збиралася бути щасливою.

– З огляду на це, – промовила докторка Афолаян, – я вважаю, що наші вчителі також заслуговують на оплески за їхню тяжку працю цього року.

Авдиторією пронеслися оплески, але я помітила, що кілька учнів закотили очі.

– А зараз я хочу представити вам президентку нашої школи, Френсіс Джанваер.

Вона неправильно вимовила моє прізвище. Я побачила, що Деніел Джун, віцепрезидент школи, спостерігає за мною

з іншого кінця сцени. Деніел мене ненавидів, бо ми обоє були неймовірними ботаніками.

– Відтоді, як Френсіс кілька років тому вступила до Академії, вона постійно демонструє виняткові успіхи в навчанні. І для мене великою честю є те, що саме вона представляє основні цінності нашої школи. Сьогодні Френсіс розповість вам про свій досвід навчання в шостому класі* та про свої плани на майбутнє.

Я встала, вийшла на сцену й усміхнулася. Почувалася чудово – я народилася для цього.

* Sixth form (orig.) – це останні два роки середньої освіти у Великій Британії, де дванадцятий клас називають Lower Sixth (L6), а тринадцятий – Upper Sixth (U6), після яких учні складають екзамен рівня А, щоб отримати атестат про повну середню освіту британського зразка.